

GONCA SAYGIN • Benibeşer Seni N'eyler?

GONCA SAYGIN 1986 Lüleburgaz doğumlu. 2008 yılında Marmara Üniversitesi Türkçe Öğretmenliği Bölümü'nden mezun oldu. 2021'de "Yabancılara Türkçe Öğretimi" alanında yüksek lisansını tamamladı. 2004-2008 yılları arasında Lüleburgaz *Görünüm* gazetesinde köşe yazarlığı yaptı. 2020-2021 yıllarında Türkiye Zekâ Vakfı kültür köşesinde yazılar kaleme aldı. 2025'te *Tarihsiz Olaylar Kitabı* (Alakarga Yayınları) seçkisinde öyküsü yer aldı. Yine aynı yıl, Kırmızı Kalem Edebiyat'ın üçüncüsünü düzenlediği öykü yarışmasında mansiyon ödülüne layık görüldü. Öyküleri *Mahal*, *Yazı-Yorum*, *Okapi*, *Edirne Eğitim*, *Bilakis* ve *Asonans* dergilerinde yayımlandı. İlk kitabı *Benibeşer Seni N'eyler?* 2026'da İletişim Yayınları tarafından yayımlandı.

İletişim Yayınları 3738 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 680

ISBN-13: 978-975-05-4028-8

© 2026 İletişim Yayıncılık A.Ş. / 1. BASIM

1. Baskı 2026, İstanbul

EDİTÖR Duygu Çayırıcıoğlu

KAPAK Suat Aysu

KAPAKTAKİ RESİM Max Beckmann,

"Teleskoplu Büyük Natürmort", 1927

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Berfin İnan

BASKI Ayhan Matbaası • SERTİFİKA NO. 44870

Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No. 6/41

Bağcılar 34218 İstanbul • Tel: 212.445 32 38

CİLT Güven Mücellit • SERTİFİKA NO. 45003

Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No. 6

Bağcılar 34218 İstanbul • Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları • SERTİFİKA NO. 40387

Cumhuriyet Caddesi, No. 36, Daire 3, Seyhan Apartmanı,

Harbiye Mahallesi, Elmadağ, Şişli 34367 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

GONCA SAYGIN

Benibeşer Seni N'eyler?

*Aileme,
bize,
hayallere...*

İÇİNDEKİLER

Leke	9
Mavi'nin Masalı	17
Gömlek	27
Tahammüle Tadilat	31
Yeni Nesil Fotokopiler	37
Nurten	45
Dilemma	49
Ragnorak Sen misin?	55
Kayıp Klasikler	63
Son Tercih	71
Organik Delilik	79
Kül ve Zehir	83
Alın Yazısı	91

Leke

İçimdeki sır, herkesin bildiği
ama kimsenin anlamadığı bir hikâye gibiydi.

– SABAHATTİN ALİ

Baykuş dalıma konmadan önce biliyordum olacakları.

Etraf suskundu, on yıl önceki o sabah gibi kuzeyden kara bulutlar yaklaşıyordu. Toprağın derinliklerinden gelen soğukluk köklerimi ürpertiyordu. Yamaçta bir uğursuz rüzgâr çıkmıştı. Vadiye uzanan dallarım yine kendini rüzgâra bıraktı. Yıllardır her bir taşını, uçan kuşunu, kuru otunu, börtüsünü böceğini izlediğim vadide baykuşun sesi yankılandı.

Acıyı kokusundan, sevinci renginden anlayacak kadar uzun yaşadım bu topraklarda. Kayaların arasında kendine zorla yer bulan tohumum filiz verdiğinde, yaşamak için daha iyi bir yer bulamadım mı diye sormuştum. Zahir Dağı'nın eteklerinde dik bir yokuştur meskenim. Benimle dağın arasına sıkışmış patikanın bir ucu, bu heybetli dağın sisli zirvelerine çıkar. Diğer ucu, uzaktan uzağa göz süzdüğüm köye iner. Önüm olduğu gibi uçurumdur. Bundan sebep dağa ot toplamaya giden köylülerin şaşkın bakışlarına alışkınım. Yamaçtan bir kol gibi uzanıp kayaları sıkı sıkı

tutan kalın köklerime hayret ederler her seferinde. Kanlı Ağaç derler bana. Beyaza çalan gövdemın orta yerinde al bir leke vardır. Onlar kan lekesi sanırlar, varsın öyle sansınlar. Ben Yula lekesi derim. Yula'nın başına gelenlerden sonra gövdemde peydahlanmıştı. Sırrımızın nişanıdır.

Baykuşu tünediğı dalından kovarken hissettim onun yaklaşan adımlarını. Bana gelişi değildi garip olan. Bu kez adımlarında bir tuhaflık vardı. Daha sert ve hızlıydılar. Nefes nefese yanıma vardığında gözlerindeki şaşkınlığı fark ettim. “Rüyayı görmedim Ardiç Ana...” dedi. On yıldır peşini bırakmayan rüyayı görmemişti ha? O geceyi ona da bana da unutturmamaya ant içmiş menhusu? Eli yine boynundaki parçamdaydı. Defalarca anlatmıştı bana: Peşindeki gölge, bacaklarının arasından akan kanlı su, dağda yankılanan ama kendi sesine hiç benzemeyen, hiç kendisinden çıkıyormuş gibi gelmeyen cığlığı. Karanlık ve yağmur.

İkimiz de bilirdik bu rüyanın hayırlara vesile olmadığını ama susardık. O kaderinin karşısında lâl olmuştu, ben zaten dilsizdim. Sırtını gövdeme dayadı, oturdu. Köklerimin dibindeki kuru toprağı okşadı. “O sabah da böyle kara bulutlar vardı ufukta ana. Bu rüyayı görmediysem var elbet bir sebebi. Artık hesap vakti bana kalırsa.” Vücudunu inceden bir ateşin sardığını hissettim. Aklından geçenleri okuyabilseydim keşke. Gözleri çıkmak çıkmaktı şimdi. “Gene geleceğim ana,” dedi. Hışım la yerden kalkıp yokuş aşağı inmeye başladı.

* * *

Dedim ya çok uzun zamandır bu topraklardayım diye bazen rüzgâr taşır konuşulanları, bazen sular. Kimi zaman yanımdan geçenlerden duyarım, kimi zaman gölgemde soluklananlar anlatır. Kuşlar, taşlar... Siz bilmezsiniz, duymak isteyene dile gelen çok olur. Yula'nın doğumunu da havaya atılan mermiden duyduydum. Yirmi dört yıl önceydi.

Köyün en zenginlerinden meşhur İdris Ağa'nın üç oğlundan sonra doğan tek kızıydı Yula. Annesine dünyalar güzeli kızının müjdesi rüyasında malum olmuş, o da yavrusuna Yula ismini vermişti. Yedi yaşına bastığı yıl küçük kız bir gece çığlıklar içinde uyanmış, "Anne yarın sakın tarlaya gitme!" demiş. Kızının kötü bir rüya gördüğünü düşünen annesi bunun üstünde fazla durmamış. Fakat aynı günün akşamı feryatlar duyunca anladım, meğer tarladan kadının ölüsü gelmiş. Pat diye düşüvermiş, düşüş o düşüş. Sonradan köylünün kimisi hastaydı dedi, kimisi nazara geldi. İdris Ağa büyü yaptırmış diyen bile vardı. Gerçek sebep ne olursa olsun Yula bunun rüyasıyla ilgisi olduğunu düşündü.

Annesini kaybedince Yula sessizleşti. Ondan kalan çiçeklerle konuşuyordu, duyuyordum. Annesini çok özliyordu. Rüyasıyla gitti diye, belki başka bir rüyayla geri gelir diye düşünüyordu. Bu yüzden hep uyumak istiyordu. Gündüzler, geceler boyunca uyudu. Ama annesi bir daha hiç gelmedi rüyalarına. Onun yerine birinin oğlunun evlendiğini görüyordu, başka birinin kaza yaptığını. Giden öğretmenin geri gelmeyeceğini, arkadaşının kaybettiği kolyesinin yerini... Uyanınca Fatma Kadın'a anlatıyordu, seyisin karısına. Başka kimse yoktu ki... Bazı rüyaları çıkıyordu. Fatma Kadın korkuyordu o zaman, diğerlerine anlatıyordu. Hisleri çok kuvvetli, Allah vergisi diyorlardı. Yula da korkuyordu. Rüyalar ülkesine karanlık çökmeye başlamıştı çünkü.

Annesi öldükten sonra yanıma gelmez olmuştu. Haftada bir gün İdris Ağa'nın yamaçtaki av kulübesine giderlerdi eskiden. Bunlara Avcılar derdi köylüler. Yokuşu çıkarken yan gözle bana bakardı. Annesi "Bak bu köyün ulu ardıcı. Nice zamandır böyle bekçilik eder bizim köye. Görüyon mu kökleri nasıl tutmuş kayayı sıkı sıkı?" derdi. O zamanlar tutunacak bir dalı vardı. Annesi yanıdaydı. Zaten ne ol-duysa o gidince oldu ya...